

2 QUARTOS

VIAJJE.

2 QUARTOS

VIAJJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITXO.

Administració, Tarascó, 4.1.er

El niño gordo.

Lo general ja saben que ha marxat. Lo que no saben mos lectors es que se n' ha endut tota la tela barcelonina dintre del bagul.

Sense ell no se com arreglarmho per fer un article que entretinga a mos lectors.

Una vegada ell fora, Barcelona ha entrat en son estat normal y jo no l' hi tinc a res lo dit al ull, perque me n' ocupi en un article, que l' comandant me diu que t' de fer plorar los ulls de tant cohent.

Pero no 'ns apürem per tan poca cosa. Un ó altre t' de pagar la festa... y gracias á Dén l' Espanya es molt gran perque desesperem de trobarhi alguna cosa.

¿No veyeu allá á Madrid, que es lo que passa? Donchs encare que may hi haja estat, desde aqui u' veig tot, y tant ho veig, que algun de sos actors més principals no s' escapará de venir á cóvar una senmana á n' al Ponton.

Pero ningú pot venirhi pera traure 'n no saltres mes ventatjes, millor que aquell francés que vol ser rey, encare que s' haji de ensorrar lo mon. Ningú pot venirhi millor que aquell home insensat que fa com lo pagés del quento, que habentsell dit que tenia un tresor colgat á la vinya, va comensar á cavarla en totas direccions; y encare que res hi trobá, animat per los diners que ja hi tenia esmersats, seguia enfondit los sots, fins y á tant que perdé la paciència, los ceps y lo tresor.

Lo tresor que desitja trobar aquell bútxa-

ra es la corona de Espanya, y á fé de Mos-sen Borra, que si buscava la perduda, l' ha ben trobada. La corona de Espanya l' poble la va fer á micás, y aquestas están de tal manera esbarriadas, que no hi ha Dén del Cél que puga tornar á reunir las, ni prou estany al mon que puga soldarlas de una manera segura y mig decent. Ja tenim donchs que treballava en va, perque no es tot h' vendre taronjas ó comprar coronas y pobres.

Los ceps de la vinya sembla que també no rajan gaire que diguém, perque n' ha tret tot lo such que podia, y fills meus, totas las cosas del mon tenen son fi. Bè es vritat que l' gabaix no era gens pobre, perque vaja, fill de rey y casat ab una infanta, reunia las pedras de un cavall y de una sota; y com que era bastant avaro y deixava 'ls diners á ral per duro cada mes, la bossa casi b' se l' hi esbotzava. Pero deixeuvos de las picossadas que l' hi clavavan de tant en tant, los pardalets revolucionaris!... Vaja ben mirat me sembla que la vinya no pot rajar pas gaire; y molt nos temém que aviat si vol vi haurá de anar á comprarlo á la taberna, y encare á fiar, si es que fiarli vulgan.

Y de paciència ¿com estém? ¿Encara dura?

Com que aixó costa menos quartos que las que venen los pastissés, puig que no 'n costa cap, lo senyor Duch encare 'n té. Se l' hi han tirat pells de taronja, y per ço ha seguit fent l' onzo. Se l' hi ha tacat la casaca, y arribant á casa s'eva se l' ha mudada y ha tornat á sortir al carré com si tal cosa, se l' ha bes-

cantat, motejat insultat, xiulat en tots los tons, baix totas las paraulas, y ca... com si tingués cotó fluix á las orellas.

Se l' hi ha dit que sino se n' anava se l' arrosegaria pels carrers y ell que s' aconsola de tot, ab tal de veure de prop lo palau de la plassa d' Orient, no ha volgut moure 's de Espanya.

Es com lo roure assotat pel vent, ab la sola diferencia, que ell no fa aglans encare que 'ns fassi sombra; es com aquells burros que no volen sortir del pas ni á xurriacadas, ab la sola diferencia, que treginan alguna cosa útil y ell no tregina res mes que la ambició; es com aquells insectes parásits que s' clavan á la pell dels animals, ab la sola diferencia que s' engreixan, y ell cada dia s' enflaqueix; es finalment com la mort que may se cansa de fer lo mateix, ab la sola diferencia que mata y á n' ell lo matarán á copia de disgustos y desenganyos.

Veus aquí un home que per limpia-botas, estanya-payellas, tocar l' orga ó fer ballar lo mico hauria fet forrolla, perque siga com vulga, té constancia, es francés y molt estalviador, y que aré 's perderá per la mania de voler ser rey.

No hi ha mes; com á espanyols y com á homes devém portarlo á n' al ponton.

Si l' volen veure á dos quartos l' entrada. Lo senyoy toca l' orga á la porta de la cámara. La sèva dona recull las tarjetas, las sèvas noyas fan cortesias al públich, tot tirant las cortinas de la porta.

Entrin y l' veuran. Es aquell que t' 'ls ulls com duas taronjas de la sèva cullita, que s' está dessota un paraygua com sota

dosser; que cubreix sos reals péus ab sabates de goma per no fer soroll; que dú a las mans un fuet per compte de ceptre, y un cobrellit de cotó de l' *Espanya Industrial* en lloch de manto; y que finalment corona son cap desgabellat ab uns estalvis de llautó, compendi de tot los seus desitjos, y símbol de son caràcter estalviador.

Vinguin a veure l' que a son benefici 's fá la funció, per veure si l' hi arrepleguem diners perquè pugui fer un viatjet a Sant Boy, població monàrquica per escelencia, que ell desitja visitar densa que té la mania de ser rey d' Espanya.

MOSSEN BORRA.

Ranxo.

—Quantas firmes hi ha a la exposició en favor de Montpensier?

—Mes de mil.

—Sempre ho vaig dir, que no seria de cent.

Lo dia de Pasqua en los Camps Eliseos hi havia molts militars a veure 'ls focs artificials. Però lo mes estrany es, que quan queya una bomba d' estrelles tots paravan lo bras per veure si se 'ls n' hi posava alguna entre mig dels galons.

Vet aquí perquè may duben paraigüas.

Dalt lo trono que aixafà la gloriosa, buscà un rey que s' hi vulgui asseure.

Vetaquí l' gran problema plantejat pels monarquichs ja fa dos anys, sens que sàpigan despejar la incògnita. Y tantas solucions com té. Aconsellem al general Prim que s' fixi ab las següents:

A Italia n' hi donaran un per Re.

A Portugal l' hi donaran mes de cent reis per un quartor.

A Fransa la rúa no li costarà mes que uns quants francs y encara serveix per remey.

No parlem de Espanya perquè tothom sap quant val un ral.

Hem vist lo periodich carlista titolat *L' Eco del Bruch*.

No volent formar judici nosaltres sols per temor d' equivocarnos, preguntarem al eco.

—Que t' sembla *L' Eco del Bruch*?

Y contestà.

—Rucl!

Suposat que l' rey es un mal per la nació que ha de aguantar las sevas xurriacadas: ¿qué sucubiria si viogués Montpensier per rey?

—Que tindriam un mal francés.

A propòsit de Montpensier.

L' altra dia en la bolsa vaig veure un que

anava recullint firmes per la exposició feta a son favor.

—De que dus lo paltó, que es tan prim, li preguntà un que acabava de firmarla.

—Lo duch d' Orleans.

Segons se deya aquets dias, los cipayos se mostran favorables a la candidatura de Carlos VII.

Ben informats podem assegurar que es completament falsa aquesta noticia, divent declarar que no ho son del VII, sino del VI (mam.)

—A Madrid en plé congrés han mort a tots los reys, ab un ganivet que 'ls ha deixat l' senyor Rojo Arias.

—¡Ay pobrets!

—Pobres de nosaltres si no 'ls matant Senyó Quim, ni havia un que tenia tanta gana que l' dia de lo coronació ja se 'ns menjava a la meitat dels espanyols. Desde la Revolució de Setembre que no havia tastat res, y cada dia se feya llimar una mica los caixals per tenirlos mes punxaguts quan vingüés lo dia de asseure 's a la taula.

—Y donchs ¿de que vivia en tot aquest temps?

—De ilusions y d' esperansas.

—Si que devia estar ben magre.

—¡Oh cal! Ab la sola il·lusió de menjarse 'ns a tots, posava dos pams de greix. Ja li dich que 'ns tenia mes rabia que l' llop a las ovellas!

En Topete després de la acceptació del vot de 'n Rojo Arias volia tornar a ferne una de las sevas.

Però en Prim l' hi va dir.—Ey noy! Si no es tás quiet, te picaré 'ls dits; y si n' de aquesta manera vols estarne, t' portaré a l' Espici.

Cansó Balagueriana.

En Victor Balaguer, densa que es a Madrid s' ha tornat mes castellà que la barlola.

Quan era a Provensa s' feya venir las holinas de Barcelona per no tocar ab lo peu terra estranger; y aixó que s' tractava de Provensa, la terra de 'n Mistral y dels felibres. Al sol pensament de tocar terra de Castella se l' hi erissayan los cabells y la barba, y sas nerviosas mans agafavan la lira per cantar:

Ay Castella, castellana;

si la terra catalana

no t' hagués conegut may!

Vingué l' cop, y de cop se n' anà cap a Madrid. Ensalivà una miqueta; la seva aborrida Castella va comensar a ferlhi pessigollas y l' hi escapà l' riure; los morros que l' hi havia fet fins llavors se desferen, al obrir la boca y ficarsi un tallet de turró de l' acreditada fabrica de Estadística; y veus aquí l' home enamorat plàtonicament, vensut per la influencia de un tall de turró; ell que havia sigut lo salvatge trovador de las montanyas; que en las sevas poesias trona va y llampegaba de una manera sigzagadora; que tocava a morts y a festa y l' corn y tots los instruments; ell que duya barba y capa madri lenya al pich de l' istiu... Però... ¿que hi farem?

Aixis havia de succehir... Estaba escrito.

Una vegada comensa la primera relliscada, ja no 's para fins que s' es a terra. Ell comensà per admetre un empleo, després ja votà las quintas, sempre mes fou un si segur per lo govern y finalment l' altre dia fou un no per l' esmena d' en Rojo Arias. Tant cego s' ha tornat l' antich mestre en gay saber, que estich tentat de regalarlhi una guitarra perquè quan s' hagi acabat la moma, ja que l' hi faltan los ulls, no l' hi faltin medis per guanyarse la vida; ans al revés pugui anar pel carrer cantant romansos ó cansons com la que s'rgueix:

Catalunya, catalana
que vas serne de pavana
quan de mi te vas fiar!

Ay castella, castellana...
no t' hagués conegut may...
mes valdria tenir gana
que no pas está enfiat.

Jo vingui a ferte la guerra
y l' fusell s' ha reventat.
Me vas dar lo que volia
per guanyar ma voluntat.

Ja me n' torno a casa meva
a tronar y llampegar,
per confondre los crits d' ira
terribles dels meus germans:
—¿Qué n' has fet de Catalunya
Trovador de Montserrat?—

Catalunya, catalana
que vas serne de pavana
quant de mi te vas fiar.

Ay castella, castellana
tu m' has ben engalipat.
Ans podia ferne llibres,
ni llibretas puch fer ja.

Ja niugú se m' vol suscriure
a las obras que jo faig.
Badallant las haig d' escriure
y a tothom fan fer badalls.

Si es que l' ase no vol beure
ja pots fe y ja pots xiular,
ja per res val que llampegui
en zigzich o bé en zigzach.

Tothom crida, lothom crida.

Naya, vaya una partida.

Trovador de Montserrat...

Catalunya, catalana

que vas serne de pavana

quan de mi te vas fiar.

Si en las plassas canto coplas

no puch ferme n' escoltar;

si me n' vaig cap a Provensa

d' allí a empentas me n' traurán.

Si a Castella ne retorno

lo turró ja s' acabat...

Ja ni puch tirarme un tiro

perque fins me falta un ral.

A la platxa m' encamino

y en allí nadant, nadant,

potser fins a Puerto-Rico

pugui al últim arribar.

Si a n' allà puch arribarne

lo Baldrich m' empleará

perque sia lo seu mestre,

lo seu mestre de parlar.

Oh! haig de fer qualsevol cosa

per no oirne l' horrorosa

xiulada dels meus paisans;

Catalunya, catalana

que vas serne de pavana

quant de mi te vas fiar!

Mes ranxo.

Com que Montpensier trafiqueja ab taronjas, si fos Rey ompliria l'Espanya de grillons. ¿Los sembla si n'estariam de bé?

He sentit a dir que s'està component una òpera, dedicada a D. Antón y es molt bonica. Hi ha unas *arias* molt rojas, com aquelles del Congrés. ¿Saben com se titula?...

Las coronas es tornan micos.

—No deixaria de tenir gràcia veure los unionistas beben-se l'Espanya en forma y color de taronjada.

—Té rahó, pero si no hi hagues altre beguda, quina cara farien los cipayos...

—¿Qui ha fet, està fent y farà l'os?...

—Montpensier.

—¿Qui fins ara havia sigut lo coco dels republicans?...

—Montpensier.

—¿Qui té fam y set, no de justícia, sinó de portar corona?...

—Montpensier.

—¿Qui la corona del cap se l'haurà de posar als peus?...

—Montpensier.

—¿Qui es encare més ridícul qu'ell?...

—Los qui 'ls defensen.

Vint de la primera companyia de 'n Targarona, vint de la segona, vint de la tercera; total tres classes de vins y un sol mosquit verdader.

Diu qu'han dat a Montpensier passaport per l'estranger, y això es cosa que m'estranya per ell, l'estrangé es Espanya.

A n'en Soler y Matas los dependents de ca la Ciutat l'hi han regalat una creu.

Diu que ell quan la rebia plorava com una criatura.

Això que fa molt progressista, vol dir que la creu era de diamants y que costà 'ls tres per cent del son de tots los empleats.

Bé se 'n podan donar tres a l'home que 'n dona cent.

A mi si 'm donavan deu mil duros, he donaria nou mil al primer pobre que trobés a n' al carrer.

Al camp de Sant Roch, agafen inglesos; a

Italia fan lo mateix; a Grecia 'ls malan; al fi ha comprès l'humanitat la conveniència del comunisme y dona lo primer pas suprimint inglesos.

Jo, quan lo sastre 'm porta l'compte, si tingués diners no 'l pagaria per go, ans al contrari me l'enduria a fer un viatjet cap a Sant Roch, per veure si me l'agafavan.

¿En que se sembla En Pitarrá a n' En Gaminde?

—En que fa gatadas.

AUCA DEL CIPAYO.

Dessota de un para-rayos, van trobà un niu de cipayos.

Un que Targarona 's diu se 'n va pujà a treure l'niu.

Se 'ls va endú per la riera, ficats dintre la pitrera.

De una taberna a la vora los dava grans de polvora.

Al sortils 'hi 'l primer dent ya deyan: papa, ayguardent.

Al ser ja mes espigats jugavan agafant gats.

Jugavan a arreglar Espanya Ab escopetas de canya.

Perque la lissó no 'ls pudi jugan a cartas a estudi.

Al sortir van a fer mal y trenquen algun fanal.

Trenquen lo regle del mestre y 'l tiran per la finestra.

Desesperals, van darrera de una guapa cantinera.

Y com a cap d'ells admet se la jugan al canel.

En una casa gens santa a ne 'ls que hi pujan espanta.

Pero com que son molt payos prefereixen ser cipayos.

Pr' està bé ab en Targarona l'hi regalan una mona.

Y ell per aquella intenció los fa entrar al batalló.

Combatan primé als carlistas y luego als federalistas.

Quan senten lo somaten s'animan ab ayguardent.

Y a voltas al comensa tots etsán....

(S'acabarà.)

La professò de Corpus.

Lo dia en que puji la república, si 'm fan de 'l Ajuntament, realisaré un projecte de professò de Corpus, que será l'encant de Barcelona y l'estimul de totes las poblacions de la felis Espanya.

ORDRE DE LA PROFESSO.

Devant de tot los gegants que l'unserà aquell home alt del cementiri, vestit de veterano, y l'altre 'l papá del taller Ambut vestit de senyora.

Després vindran per fer la capta una pila de comissionats de apremi.

En Balaguer pulsant la lira. Seguirán los nanos vestits de generals progresistas.

En Figuerola tocan las trampas.

Cimbrios, progresistas y unionistas, fraternalment conciliats, ballant lo ball dels bastons, y picantse 'ls dits a grat-cient; pero ab cuydado de no trencarse las ungles.

La mulassa vestida de reyna.

Lo lleó ab gorro-frigi.

Una alegoria del somni de Joseph, en lo qual set vacas, vestidas de ministre se menjarán quaranta nou ovellas vestidas de provincias.

Una imatge del poble vestit de Jeremias, pero ab un vestit lotronat, plorant llágrimas com sigrons.

Al costat d'aquesta en Soler y Matas, ab una creu de diamants plorant també; pero... de alegria. Darrera seu aquell municipal que va anar a Madrid, portantli lo barret.

Tots los empleats de casa la Ciutat ab un carmel-lo a la boca, fent cara de prunas agres, com aquell a qui se l'hi ha desentat lo tres per cent pera pagar una creu al batlle.

Luego després en Cabot venent xufas y carmel-los pel curs de la professò.

Tots los gremis protestant contra las tarifas de la nova contribució industrial, y ab ventalls de palma apartant lo sonido de las trampas de 'n Figuerola.

Tots los empleats del govern, menjant confits y encenen cigarros de contrabando ab l'atxa.

Una orquesta tocant l'himno de Lutzana.

Una secció de veteranos ab sabates de aurellas ó botas xocolateras y aixugantse la baba.

Capellans de totes las parroquias, grassos encare que no cobrin, y cantant murmuracions contra 'l Govern.

Mossen Serà ab la creu al coll, imatge del poble que es tonto y porta la creu.

Uns quans diputats de aquells que sempre diuen sí, y encare ab lo cap, sostenint la solfa a n' als musichs, que serán los directores de totes las fraccions de las Cortis.

Lo noy de 'n Prim vestit d'angelet ab lo sabre del seu pare.

Lo princep Alfonso vestit de rey, tirant flors a la gent de tot al curs ab cara somrisenta.

Los canones y beneficiats de la catedral sense corona al cap, tant perque aquets temps no son de coronas, com per si demà tenen de fugir.

Lo talem de sis pals. Los dos primers sostinguts per en Sagasta y lo brut del Born, com a simbol de l'oratoria. Los dos del mig per en Prim y 'l gitano Camelas, simbol de la valentia. Y los dos darrers per en Rivero y un cipayo qualsevol, simbol de la serenitat.

Dessota 'l talem sis individus del batalló del tomatech portant lo tabernacle que sostindrà lo trono y la corona d'Espanya enganxada al cap demunt de un ceptre en forma de payella. Las voras de la corona estaran tan esmoladas que

amenassaran tallar lo cap á qui se la possi.

Davant del talem en Montpensier vestit de capella tot fent encens á la corona.

Al seu costat lo noy terso vestit d' escolá, ab boyna per compte de bonelo, ab capsas de pendre polvo plenas d' incens.

Al voltant del talem sis coronels, entre ells en Casalis, l' Escoda, lo Benet de Cambrils y alguns altres companys de 'm Prim, que no 'ls anomenem perquè 'ns ne donem vergonya, los quals per un favor especial s' haurien encarregat de fer de soldats, per donar la guardia d' honor á la corona.

Darrera del talem una banda de tambors, tocant timbals fets ab las pells del mártirs de la llibertat.

Una banda de trompets de fira.

Un batalló de cipayos esmolant los peus, gronxantse y fen essos, manats per en Targarona ab un ganivet de tallar carn á las mans.

Lo general Bum-bum, montat sobre un canó. Forsas de totes las armas.

Polissons y esbirros ab un revolver á la boca, un sabre al costat, un ganivet á la butxaca y una carrabina á las mans.

Ranxeros ab las ollas plenas de menjar, alimentant d' olors al poble que tot ho paga.

Y al darrera de tot aixó uns quans carros carregats de creus y d' entorxats, aixafant sense mirament los peus de la gent del curs.

«Yeus» aquí la professó que jo faria; y que no hi ha necessitat de que la fassi; perquè massa que 's fa per la desgracia nostra.

Lo demés es una mentida que no té cap gracia.

UN CONSELL Á MONTPENSIER.

Si no podeis ser rey, sed caballero.
[Zorrilla, (no. 1 del Congrés.)]

D. Antony d' Orleans,

De Borbon y Montpensier,

Y altres títols que no sé,

Pero que tots serán grans:

Posadas al cor las mans,

Que 's joia que no te preu,

Acosteu vos, escolteu

Lo consell d' un fill del poble

De sentiments y pit noble,

Encar que sense cap creu.

Fa dos anys, y sembla ahi,

Que 'l vent porta á mas orellas

Noticias, y tals son ellas,

Que per vos me fan pati;

Jo no 'us ho voldria dir

De compassió que 'm doneu;

Mes dibuen que conspiren,

Y de sa cambra daurada

Traguereu á la cunyada

Per posarvos al lloch seu.

Dihuen que sembrén la plata,

Dihuen que comprén soldats,

Dihuen que hi han diputats

Que dihuen que vos son gala,

Dihuen que la rabia 'us mata,

Dihuen que no teniu lley,

Dihuen que teniu servey,

Dihuen que molt bé 'l paguen,

Y dihuen que vos dien

Que dirán que 'us diguin Rey.

De debó en un escambell

Real vos volen sentar?

Pero escolteu, sant cristiá,

¿Qué 'us heu begut lo cervell?

¿Qué pot sé us sobra la pell?

¿Qué heu rebut algun agravi?

¿Qué volen que se 'us acabi

Per sempre, la bona sort?

O bé voleu fer la mort

D' aquell cursi del vostre avi?

¿Ser rey d' Espanya? Qu' ho fos

Un tronat, ho compendria;

Mes no m' embolicaria;

Si fos rich, com ne sou vos;

Tindreu penas mes de dos,

Yeurén qu' el tresor no dona,

Que ja es vella la corona,

Que hi ha polítics molt payos,

Y serén Rey de cipayos

Ab jefes com Targarona.

Y per mes bo que siguén

Y tinguéu amples las mans,

Als corromputs cortesans

Contentarlos no podrén.

Y quant mes tranquil estén

Xupantli al poble la mel,

Per mes que 'us vingui á repel

Com que vos sou un Borbó

Fará una revolució

La que fén ab l' Isabel

La corona de Castilla

Deixaula caure en un sot,

No siguen tirot-lirot

Y aneusén cap á Sevilla;

Alli ensenyén la Cartilla

Als noys, per quan siguin grans;

No us vulgau tallar las mans

Ab un cetro avuy de cana,

No vulgau vestir l' Espanya

Ab un manto d' Orleans.

Lo que 'us he dit mediteu

Y á fé no 'u prenguéu á broma:

Sent ciutadà sereu home,

Sent Rey no sé 'l que sereu;

Si s' us venen no 'ls compreu,

Envielos á la forca,

Y puig cada dia se corca

L' escambell de la cunyada,

Val mes una carrelada

De taronjas de Mallorca.

Mes ranxo per variá.

Tothom esperava ab ansia 'l dia nou de aquest mes.

Després del vuit vingué 'l nou, y no succehí res de nou, á no ser que per cosa nova 's tinga la mort de la monarquia.

En lo teatro dels Campos s' está ensajant una obra de dos companys meus, titulada la *Passió política*, que es una parodia del conegut drama *Passió*, que en las Quaresmas es l' únich que dona pá al actors de Catalunya.

Com á companys y com á admiradors de l' obra, no podém menos que recomenarla á totes las personas de gust, y á las que vulgan divertir-se de debó. No hi ha res contra la religió, á pesar de ser una parodia del un drama sacro.

Tota la gracia consisteix en la originalitat en que mos amichs han sapigut fer de los tipos de la passió, personatjes de la situació actual, que per lo verdaders y ben pintats mereixerian los aplausos dels mateixos, si es poguessin veure l' obra.

Hi ha xistes excelents, escenas de cap d' ala, criticas intencionadas, y tota l' obra respira originalitat, gracia y malicia de bona mena.

Llástima que 's fassa en un teatro tan lluny de Barcelona; pero aixó es disculpable si s' aten á que es l' únich d' istiu que té un escenari que permeti posar l' obra tal com té de ser, es á dir ab tot l' aparato necessari, y l' espectacle que requereix son argument.

S' ha format una companyia especial pera posarla, s' arreglan decoracions, se fan trages, y en una paraula l' obra se presentarà de una manera digne de sa importancia.

Aplaudim á nostres amichs per endavant, y ho fém de tot lo cor, segurs de que á nostres picaments de mans, respondrán los de tot lo públich que vaja á presenciari la representació de una obra tan interessant.

Telegramas.

MADRID.

L' Isquierdo, que te un any y mitg y ja es general, s' entreté en tirar pedretas al nas de 'n l'rim.

Aqueix l' hi ha dit avuy en lo congrés:—Noy estiguém quiets! y ell s' ha posat á plorar com una criatura. Ha vingut la dona de 'n Montpensier vestida de dida, l' hi ha fet un petó y ell... (1).

Se han repartit als voluntaris perdigons de aquells que té 'n Rivero á l' ala.

En Montpensier, aprofitant lo passaport que se l' ha espedit y 'l mico que se li ha donat en lo Congrés, ha comprat una orga, y se 'n va á corre 'l mon.

En Figuerola ha presentat un projecte per fer diners. En ell, en vista de que las caixas están vuydas, se proposa 'l formar una companyia bufa ab tots los revolucionaris de Setembre. La primera obra que 's posará en escena será la «Gran Duquesa» per lo que ja s' ha enviat un telegrama al general Bum-bum.

PARÍS.

Ha volcat una central. No hi hagut desgracias persopals. No obstant l' imperi s' ha comogut, per lo que s' ha declarat l' estat de siti, s' han dissolt las cortis y 's preparan grans aconeteixements.

La verola s' ha introduhit á las Tulleries. L' ha agafada una egua del estable. Napoleon ha tingut cólica. Al saberlo l' Olózaga, se ha embrutat al lli.

En Rochefort se deixa tota la barba. S' acosta lo gran dia.

ROMA.

Lo bisbe Caixal avuy tenia mal de idem. Se creu que l' hi vé de menjar massa romanas (2).

ATENAS.

S' ha enviat á buscar á n' en Vidal, perquè formi un cos de mossos de l' Esquadra, pera la persecució dels lladres que agafan als inglesos.

FLORENCIA.

S' han aixecat numerosas partidas republicanas.

Alguns dels revoltosos portan navajas per afetar á Victor Manuel.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Gran funció per avuy.—

1. Sinfonia de la Revolució espanyola, en lo de re.—2. Opera bufa italiana titulada *Gli Cipar* é *Gli Tomátecci*, en la qual s' estrenará una magnifica decoració de taberna, deguda á l' escombra del assistent de 'n Targarona.—3. La pessa espanyola titulada *Llogu, vi y bergansi*, en la que s' encarregarán del llogu un contribuent, del vi un cipayo, y del bergansi lo general Izquierdo. En l' intermèdi de l' ópera y de la pessa, un tambo de 'n Targarona donará un concert clàssich, en lo qual lo timbal en lloch de fer ram, farà rom, rom.

Entrada. Dir mal dels republicans.

TEATRO NACIONAL.—Funció per avuy.—

1. Sinfonia de sach de jemechs.—2. Estreno de la sarsuela titulada *Al cul del sach se troban las engrunas*, en la qual la ciutadana Teresa cantarà una ária de gracia, bombajada pel general Bum-bum.—3. Lo ball espanyol titolat *Las cañas se vuelven lanzas*, en la que de un manech de escombra 'n sortiran set balas. Y per fi de festa exercicis d' esgrima.

Entrada libre.

(1) Lo parte es inintelligible; pero al bon sentit dels lectors no s' escaparà lo que pot fer un home quan una dona l' hi fa un petó.

(2) Entre massa y romanas hi ha una paraula inintelligible, que sembla que vol dir marengas. Essent lo mal de caixal, deu provenir efectivament de alguna cosa massa dolça.

Imprenta de M. Gonzalez, Puerta Nueva, 39.—1870.